

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. november 5.
(csütörtök)

Horváth Géza

A BŰNBŐL HOZZÁD SIETEK...

Énekek: 179; 208; 467

Alapige: 1Timótheus 2,13-15

Mert Ádám teremtetett elsőnek, azután Éva.

És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett.

Mindazáltal megtartatik a gyermekszüléskor, ha megmaradnak a hitben és szeretetben és a szent életben, mértékletességgel.

Imádkozzunk!

Urunk, mi csak azt tudjuk énekelni: a bűnből hozzád sietek. De engedd, hogy tudatában legyünk annak, hogy te a bűnben siettel hozzánk, a menny dicsőségét, angyali kórusok zengő dalát otthagya. Eljöttél ide, ahol az emberek hozsannát is tudnak kiáltani, de feszítsd meg!-et is, ahol le akarnak taszítani, ki akarnak vetni, ahol nem értenek.

Köszönjük, hogy ezt a szenvedést vállaltad értünk, Urunk, azért, hogy a bűnből kiszabadíts, megmentes, hogy valóban Jézus legyél: szabadító, üdvözítő, és a te népedet megváltsd és állítsd majd az Atya elé.

Köszönjük ezt a munkát, amelynek mi is részesei, alanyai lehettünk, Urunk, mert ezt rajtunk végezted el. Nem tudtunk sietni a bűnből, hanem te jöttél értünk, mert magunktól nem tudtunk volna szabadulni, nem is láttuk, hogy mi a bűn.

Köszönjük, Urunk, mindazt, amit cselekedtél: Az ördög munkáját rontottad le, az átkot törted meg, a halál bilincseit oldottad meg. Lehetővé tetted, hogy szabadon éljünk, szabadok legyünk hozzád tartozva, benned és veled élve, téged dicsőítve. Új éneket adtál a szánkba, és tudjuk, hogy szebb jövő felé vezetsz bennünket.

Kérünk, fogadd hálánkat a mai napért, a benne levő sok-sok küzdelemért, harcért. Áldunk a megsegíttetésért, hogyha hordoztál bennünket, betegeket, megfáradtakat. Köszönjük, Urunk, hogy ezt a bűnbe esett világot te tartottad meg ma is.

Kérünk, most eleveníts meg igéddel, adj nekünk üzenetet. Hadd csendesedjen el a mi szívünk, és hadd tudjuk elmondani: szólj, Uram, hallják a te szolgálid. De legfőképpen hadd mondjuk azt: szólj, Uram, mert cselekedni akarjuk azt, amit mondasz.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor a Bibliaolvasó kalauz szerint olvasunk egy igét, akkor lehet, hogy vannak olyan versek, amelyek furcsák nekünk, vagy amelyeket első hallásra, vagy második olvasásra sem nagyon értünk. Mit akar mondani nekünk? Így voltam én is ezzel, amikor ezt az igét olvastam tegnap. Mégis néhány üzenetet kaptam belőle, amelyeket szeretnék továbbadni a gyülekezetnek.

Legelsősorban is azt, hogy érdekes, Pál apostol ebben a levélben foglalkozik a bűnbeeséssel, Ádámval és Évával, az ő történetükkel.

A 14. versben furcsa dolgot mond: „Nem Ádám csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván bűnbe esett.” — Akkor mi volt Ádámval? — Kérdezhetik sokan. Mégis megcsalattatott, mégis elesett ő is.

A 15. vers is lehet, hogy sokaknak furcsa: „Mindazáltal megtartatik a gyermekszüléskor, ha megmaradnak a hitben, a szeretetben és szent életben.” — Hogy jön ide a gyerekszülés?

Ezekre a kérdésekre szeretnék néhány gondolatban választ találni.

Amiért Pál apostol ezt a néhány verset említi, és visszamegy egészen az Édenig, a bűnesetig, az azért van, mert a kegyelem kinyilatkoztatása idején sem szabad elfelejtenünk, hogy a bűn elkövetésének milyen következményei vannak. Elnézhetnek évszázadok.

Pünkösöd után vagyunk, csodák történnek, gyülekezetek alakulnak, és azt mondja Pál apostol: Ádám teremtett elsőnek, és Ádám nem csalattatott meg, hanem Éva. A kegyelem kinyilatkoztatása idején se felejtsek el a hívők, hogy milyen következményei vannak a bűnnek. És ez fordítva is igaz: a következmények tudatában sem szabad elfelejtenünk, hogy milyen irgalmas az Úr, és milyen könnyőrelelő.

Ezért szerepel itt ez a szó: megtartatik. Amikor a bűn következményéről beszél Isten igéje, akkor sem szabad elfelejtenünk, hogy az Úr irgalmas, és könnyőrelelő.

Azt mondja itt az ige, hogy az asszony megtartatik a gyermekszüléskor. Vagyis azért mondja ezt az apostol, hogy az ember, bűnös voltunkra emlékezve se essen kétségbe. Isten meg akar bennünket menteni a kétségbeeséstől, és ezért használja ezt a szót az ige, hogy „megtartatik”.

Aztán az, hogy aláveti magát az asszony az Istentől rendelt helyzetének, mert erre hivatott. Aztán folytatódik is, hogy Isten-félelemben, hitben, szeretetben, mértékletességben maradjon és járjon.

Igaz, hogy elmondja, hogy a gyermekszüléskor, mert az apostol azt mondja: ezt adta Isten az anyának, a nőnek, az asszonynak, hogy gyermekeket szüljön. Ezt ma különösen fontos hangsúlyozni. A XXI. században ezt különösen fontos hangsúlyozni, mert nagyon sok nő keres karriert, tudást. Telnek az évek. „Megtartatik gyermekszüléskor.” Isten eredeti rendjét és parancsát vegye komolyan, aki azt mondta: szaporodjatok, sokasodjatok. Istennek tehát van egy rendje, amelyet ad az embernek, az asszonynak. A gyülekezeti és a gyakorlati életben ad tanácsokat az apostol.

Azt mondja: a teremtésnél az asszony alá volt rendelve a férfinak úgy, mint segítőtárs. Akkor mi változott a bűneset után? Tudjuk, hogy bűneset után változott valami, és mondania kell: nem engedem meg az asszonynak a tanítást, sem azt,

hogy a férfin uralkodjék. De a teremtési rend is ez volt, nemcsak a bűneset után. Akkor mi a különbség a kettő között? Az, hogy míg az alárendeltség a bűneset előtt természetes állapot, a bűneset után már nem olyan önkéntes, mint kezdetben volt.

A teremtésnél nem volt probléma, hogy szerzek neki segítőtársat, és adja oda az asszonyt segítőtársul a férfinak. A bűneset után viszont ez ellen ágálnak az asszonyok, az emberi megromlott természet ez ellen háborog. Ki akar bújni alóla. A férfiak pedig erőszakoskodnak, és uralkodni akarnak.

A bűneset előtt a felállás az: íme, minden igen jó. Ez is jó volt. A férfi és nő kapcsolatára ez vonatkozott, még ha segítőtársa is, még ha alárendeltje is a férfinak: íme minden jó. A bűneset után elromlott. A megváltás tekintetében pedig arról beszél nekünk minden, hogy majd egyszer minden jó lesz megint. Mert íme, újjá teremtek mindent.

A keresztyén ember, a hívő ember a jelenben is úgy él, hogy a jövőbe tekint, és azt mondja: egyszer jó volt minden a bűneset előtt, és egyszer majd jó lesz megint minden, a megváltás, az új teremtés csodájában.

Ez az indoklás visszanyúlik az Édenbe, és azt mondja: mert Ádám teremtett elsőnek, és Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony. — Látszólag, mint ha menteni akarná Ádámot az ige. — Majd mindjárt meglátjuk, hogy nem, de első hallásra azt olvassuk ki belőle: Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván bűnbe esett.

Nézzük, hogy mi történt az Édenben. Néhány gondolatot, amivel kevésbé szoktunk foglalkozni, szeretnék a bűneset történetéből előhozni. Mi is történt ott a bűnesetben, az Édenben? Ezt nagyjából tudjuk, de kevésbé szoktunk arra figyelni, hogy a Sátán, amikor odamegy Évához, akkor nem késlekedik a kísértéssel. Amikor Ádám és Éva kapja a parancsot, hogy a kertnek egy fájából ne egyenek, akkor a Sátán nem késlekedik azzal, és ez azóta is mindig így van. Nem késlekedik Isten ígéjének a megcáfolásával. Ebből az az evangélium, hogy viszont a mi Urunk sem késlekedik azzal, hogy a kísértésből a kimenekedést is megadja.

A Sátán nem késlekedik, de az Úr sem késik el, még az ígérettel sem. Nem ezt mondja nekünk a magvető példázata is? Amikor Jézus erről tanítja a sokaságot, hogy a Sátán nem késlekedik cáfolni az ígét, nem késlekedik kilopni az ígét. A Sátán nem késlekedik elfordítani az ígét. Azt mondja Jézus a példázatban, hogy mihelyt a magvető elszórja a magot, némely az útfélre hullik, és eljönnek a madarak és felkapkodják – „hogya ne higgyenek, és ne üdvözüljenek”. — Itt ugyanarról van szó. Nem késlekednek a madarak. Nem késlekednek azért, hogy Isten ígétjét kikapják, mielőtt meggyökerezne.

Mielőtt Ádám és Éva szívében meggyökerezne Isten ígéje, a Sátán odamegy és azt mondja: csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájából se egyetek?

Hogy a Biblia az asszonyt említi, nem véletlen, mert a Sátán ravaszsága valóban abban állt, hogy az asszonyt környékezte meg először. A Bibliában vannak olyan példák a számunkra, amelyeken valóban így jön be a kísértés, az asszonyon keresztül. Gondoljunk Salamonra. Azt olvassuk róla, hogy öreg korában az asszonyok elfordították a szívét az Úrtól. Vagy gondoljunk Sámsonra, akit szintén egy asszony kísértett meg, és édesgetett addig, amíg el nem fordult az Urától. De gondolhatunk Dávidra.

A BŰNBŐL HOZZÁD SIETEK...

Azt mondja Isten ígéje, hogy Évának beszélt először a Sátán, ő pedig adta a gyümölcsöt Ádámnak. Ketten jobban megállhattak volna, mert erre is igaz, hogy jobban van dolga a kettőnek, hogynem az egynek. Éva itt egyedül lehetett. Én így értem ezt az ígét. Utána viszi a gyümölcsöt és adja a vele levő férjének is.

Jobb, ha két hívő összefog. Jobb megállni kettőnek, jobb a közösségben. Ez az ige megint csak ezt mondja nekünk. Ez tulajdonképpen a gyülekezetnek a magja, az előképe itt ez az ige. Egy emberrel jobban elbánik az ördög, mint a gyülekezettel. Mert két ember már gyülekezet, mert ahol ketten az én nevemben vannak, ott vagyok közöttük.

Ez az ige sem igazolja azokat, akik egyedül akarnak hívő életet élni. Akik azt mondják: egyedül is nagyon jól vannak. Már a Biblia elején nem igazolja ezt. Lehet, hogy jobban meg tudtak volna állni ketten. Ezt nem tudjuk, mert erről a Biblia nem beszél. De hogy jobb a dolga kettőnek, arról beszél, mert azt elmondja nekünk egy másik ige.

Mit kérdez a Sátán? Gondolom, tudjuk. Nem is erről akarok beszélni, hanem arról, hogy miért kérdezi ezt? Miért kérdezi, hogy csakugyan azt mondta Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? Azért, mert itt akarja megpróbálni azt a Sátán, hogy az asszony hogy érti Isten szavát. — Ez fontos tétele a Bibliának.

Hadd térjek itt erre a nagyon fontos gondolatra, mert ez az ige is azt mondja nekünk, hogy Isten ígétét nekünk értelmezni kell. A reformátorok megírták a hitvallásokat (hozzám közel állnak a hitvallások, és hétfőnként foglalkozunk is vele). Sokan mondták, hogy a Bibliát olvassátok, ne a hitvallást. A Bibliát olvassa az adventista, a jehovista, meg még sok szekta, sok felekezet. A Bibliát a keresztyéneknek értelmezniük kell: hogyan értik Isten szavát? Csakugyan azt mondta az Isten? Mihelyt ezt megfogalmazod, hogy mit olvastál Isten szavából ki, az már a te hitvallásod lesz. Így is lehetne mondani: dogma. Mi ezt a szót, dogma, ki nem állhatjuk, de a Biblia alapján elmondhatjuk, hogy dogma nélküli keresztyénség nincs.

Ez az ige azt mondja nekünk, hogy Isten szavát hogyan értelmezzük. Innen vezetjük le mi is a hamis vallásoknak a tanítását. Minden vallás valahogyan értelmezi a Bibliát. Valahogy értelmezi a kijelentést. Minden vallás ezen áll. Értelmezi, hogy ki Jézus Krisztus, mert ez a legfontosabb kérdés.

Jézus megkérdezi egyszer: kinek mondotok engem? Nem azt mondja, hogy olvastátok-e Ézsaiás tekercsét. Hanem azt mondja: kinek mondotok engem? Hogy értitek Isten ígétét? Hogyan fogalmazátok meg azt, amit Isten mondott. Hogy valljátok magatok azt? Nem azt mondja: itt egy aranymondás, tanuljátok meg, hanem azt: kinek mondotok engem ti? Péter elmondja: te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia — dogma, hitvallás. Elmondja, hogyan érti a Szentírást. Hogyan érti a kijelentést, ami addig megvolt, amit addig tudott, meg amit Jézustól hallott első kézből. Innen vezetjük le a hamis tanításokat, a hamis vallásokat, hogy ő hogyan érti Isten ígétét.

Innen látjuk, hova vezet, ha rosszul értelmezzük az ígét. Éva válasza (nem olvasom fel, mert tudjátok, Éva mit válaszolt). Éva nem vette pontosan szívébe az Isten szavát. Miért? Azért, mert egyrészt azt mondja: a kertnek egy fájából ne egyetek, ne is illessétek. Isten ezt nem mondta, hogy ne is illessétek. Hozzátesz valamit. Azután amit Isten mond, azt ő kételkedően adja elő.

Tudniillik Isten azt mondta, hogy amely napon eszel, bizonynal meghalsz. A Bibliában van egy ilyen erős kifejezés, hogy halálnak halálával halsz. Ez azt jelenti, hogy véged, meghalsz. Éva elveszi a büntetés életét, és azt mondja: hogy valamiképp meg ne haljatok. — Isten nem ezt mondta, hogy valamiképp meg ne haljatok. Hanem azt: halálnak halálával, bizonynal meghalsz. Éva elveszi az életét.

Érdekes, hogy Isten megtiltja egy fának az evését. Ez ezért volt nehéz, mert ugyanolyan gyümölcs volt, mint a többi. Ráadásul a kert közepén volt. Tudjuk Isten igéjéből, hogy ez a fa a kert közepén volt. Miért volt ez a fa a kert közepén? Miért mondta Isten, hogy ennek a kertnek ebből az egyetlen fájából ne egyetek? Azért, mert Isten nem adott mindent az ember birtokába. Sok mindent adott az embernek, de nem mindent. Nem mindent adott hatalmába. Kisebbé tette az embert, mint Ő maga, pedig saját képére és hasonlatosságára teremtette. De ezzel, hogy megtiltotta ezt a fát, ezzel kisebbé tette az embert, és ezzel próbára tette az ember szeretetét, engedelmességét. Szereti-e az Istent, szereti-e a Teremtőjét, és engedelmeskedik-e az ő Teremtőjének?

A bűneset az volt, hogy nem szerette és nem engedelmeskedett. Az, hogy az a fa a kertnek a közepén volt, azt jelenti, hogy mindig előttük volt.

Gondoljuk el, hogy ha Isten a kertnek egy sarkába tette volna ezt a fát, akkor minden szökőévben találkoztak volna vele. De a kert közepén volt, hogy mindig a szemük előtt legyen az, hogy Isten szavának engedjenek önként, szeretettel, bizalommal, hittel.

Mikor az ész találgatott, a hitnek el kell fogadni. Éva talán találgathatott, hogy vajon hogyan hálnak meg. A gyümölcsben van a méreg? Vagy Isten lesújtja őket majd? Azért van ez, hogy amit Isten mond, azt hittel fogadjuk el.

A bűnbe esett ember Istentől mindig magyarázatot vár. Isten nem magyarázza meg, hogyan hal meg, csak azt, hogy meghalsz. Elhiszed-e vagy nem? Nem mondja, hol a méreg. Nem mondja, hogy a gyümölcsben van, mert nem ott volt. Nem mondja, hogy elpusztítalak, hanem azt mondja: meghalsz. Az Isten nem mindent magyaráz meg. — Ezt azért mondom, mert sajnós, sokszor tanúi vagyunk annak, hogy azt várják, hogy mindent megmagyarázzunk.

Az egyik összejövetelen ki is fakadtam, hogy csak akkor fogad el a ma embere valamit, ha egy száz oldalas disszertációban pontosan kifejtve, megmagyarázva azt prezentáljuk. Isten nem prezentálja így.

Azt mondja: meghalsz. A hit azt jelenti, hogy elfogadom vagy nem fogadom el. Nem kell Istennek megmagyarázni. Istennek nem kell dolgokat továbbvinnie. Mindig annyit jelent ki nekünk, amennyi nekünk szükséges, elég és kell. Többet nem jelent ki. A hit mindig az: elfogadom.

Ábrahámnak nem magyarázta meg Isten, hanem azt mondja: kelj fel, indulj, menj arra a földre, amit mutatok neked. Isten többet nem mond Ábrahámnak. Ábrahám összepakol és megy. Nem mondja Isten, hogy ott mi lesz, nem mondja, hogy ott mi vár rád. Ez azért van, mert Istennek nem kötelessége megmagyarázni nekünk dolgokat. Kegyelmeből megteheti és van is, amikor megteszi, de neki nem kötelessége. Neki elég egy szó.

A pogány százados azt mondja: csak egy szót mondj, és meggyógyul az én szolgám.

A BŰNBŐL HOZZÁD SIETEK...

Jó lenne, ha Isten igéjéből megtanulnánk ezt a nagy igazságot, hogy a hit nem kételkedik.

Ezt a kérdést feloldom itt, ahogy én látom, hiszen azt mondja az ige: és Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván bűnbe esett. Hogy kell ezt értenünk?

Az a helyzet, hogy a Bibliában vannak olyan igeversek, amelyet akkor értünk meg, ha zárójelben odateszünk egy szót. Ezt Károli gyakorolta 1590-ben. Amikor fordította a Bibliát, akkor olyan versekhez, amiket az ember nem ért, mert nem görög módon gondolkodunk, nem zsidóul gondolkodunk, mint az ószövetség népe, vagy nem arámul gondolkodunk. Ezért Károli odatett egy szót. Elmondok egy igét nektek, mert így értettem meg, és meglátjátok, mennyire így van.

Ismerjük azt az igét: „Nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” Ez sokaknak kérdés. Legalábbis nekem sokáig az volt. Mi az, hogy nem azé, aki akarja? Mit akar? Nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené. És Károli ezért annakidején zárójelben odatett egy szót: nem azé a *választás*, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené. Így megértjük, miről van szó. Erről van szó, csak éppen nem volt odaírva ez. Nem azé a „választás”, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.

Így, hogy Ádám nem csalattatott meg, szintén odatehetünk egy szót zárójelben: (ördögtől). Mert Ádám nem az ördögtől csalattatott meg, hanem Éva vitte neki oda, és mondta el valószínűleg ugyanazokat, amit az ördög mondott. De ez nem menti, nem jelenti azt, hogy Ádám nem bukott el, mint a szövetség feje, mint az ígéreték vevője. Csak azt jelenti, hogy Ádám nem csalattatott meg az ördögtől, hanem az asszony. Nem azt jelenti, hogy Ádámot nem hálózta volna be az ördögnek ugyanaz a csalása, csak azt, hogy a parancs áthágásának eredete Évától indult ki.

Megengedte Isten, hogy Ádám elessen — a hitetlen embereknek ez nagy kérdés, hogy miért engedte meg akkor Isten? Azt mondták a reformátorok erre, hogy Istennel szemben nincs apelláta. Nincs rebellió — mondták a régiek, az eleink. De megengedte Isten, hogy Ádám elessen, hogy megmutassa, abból is tud jót kihozni. Mert Ádám bűne Krisztust hozta el a világra.

Mondok a Bibliából egy másik igét: Lótnak, megengedte Isten, hogy lányaival paráználkodjon. Ebből a bűnből születik Moáb. Moábtól származik Ruth, hogy ebből tanulják meg a bűnösök, hogy aki Istenhez fordul, kegyelmet nyer. Isten ebből is tud jót kihozni. Moábtól származik majd valaki, aki azt mondja: ahova te mégy, oda megyek, néped az én népem, Istened az én Istenem. Ahol te megszállsz, ott szállok meg, és ahol te meghalsz, ott temessenek el engem is. Mert bizony csak a halál választ el engem tőled. — Hogy Isten megmutassa a bűnben felragyogó kegyelmet. Ő a bűnösöknek kegyelmet ad.

Tudjuk, hogy Ruth nemcsak moábita, hanem Jézus Krisztusnak ősanyja. Dávid házában lesz majd Ruth is.

Ádám megkísértése felől kevés szó van a Bibliában, tehát ezt most hagyjuk, de az ember rosszul tartotta emlékezetében Isten szavát. Milyen érdekes, hogy amikor Jézus Krisztus megígéri a Szentlelket, akkor mit mond egyszer? Majd eszettekbe juttatja, amit én mondtam nektek. A Szentlélek mit művel az életünkben? Pontosan eszünkbe juttatja Isten igéjét.

Éva társalkodott az ördöggel. Jézus mit mondott? „Távozz tőlem, Sátán!” Éva kételkedett a büntetésben, nem lesz következménye. (Ma is hány ember kételkedik a büntetésben!) Aztán feljebb, méltóságra vágyott, mert „olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói”, és így Isten parancsa ellen vétett. Felebarátai ellen is vétett. Ivadékaikra is kihatott ez a büntetés.

Hadd mondjam el azt a szép mondatot, amelyet a reformátorok mondtak: Ádámék elesése a saját maguk halála volt, ivadékaik halála és a Krisztus halála. Mert egy ember által jött be a világba a bűn, egy ember által jött be az üdvösség, a megtartás, az igazság. Ádám elbukott a szövetségben. Jézus azt mondja az övéinek: ez az új szövetség az én vérem által. Mert szövetség történik.

Miért írja ezt Pál a tegnapi igénkben? A bűneset történetét két mondatban? Azért, hogy az első emberpár esetén szomorkodjunk, mert velük mi is egy szomorú állapotba kerültünk. Másodszor azért, hogy tanuljunk éberséget, tudniillik a mi ellenségünk, mint ordító oroszlán szertejár, keresvén kit elnyeljen. Harmadszor azért írja, hogy ne bízzunk erőnkben, magunkban. Mert ha elestek az angyalok az égben, ha elesett Ádám és Éva, akkor mi is nagyon könnyen eleshetünk. Negyedszer azért, hogy a kísértésben álljunk meg, mert megállhatunk, mert vannak fegyvereink.

Végül nézzük meg: három fegyverünk van arra, hogy a kísértésben megálljunk. Először is Isten beszéde, amely a lélek fegyvere (Ef 6.). A másik a hit, amelyről szintén azt mondja az Ef 6., hogy amellyel a gonosznak minden nyilát megolthatjátok. A harmadik az imádság. (Ef 6,18).

Így akar bennünket Isten megtartani, és ígéri, hogy megtart. „Mindazáltal megtartatik”, hogy a bűnös el ne keseredjen, el ne csüggedjen, nehogy azt mondja: nincs reménység, mert van szabadítás és van Megtartó, és megtartatik, ha megmarad a hitben, szeretetben, szent életben mértékletességgel.

Adja az Úr, hogy a kegyelem kinyilatkoztatása idején is komolyan számoljunk azzal, hogy mi történt a bűnesetben, milyen kihatásai vannak annak, milyen következményei lettek. Isten hogyan munkálkodott, hogy mégis megtartson és üdvözítsen bennünket, és hogyan jött közel hozzánk ez az üdvösség, és szült bennünket az Ő kegyelme által új életre, hogy legyünk népe neki, hogy egyszer majd ott legyünk az élet fája körül, és dicsőíthessük a megöletett Bárányt, aki eljött erre a világra, hogy éljünk általa.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy az elbukott emberiséghez odaléptél már az Édenben. Megígérted az asszony magvát, aki a kígyó fejére fog taposni.

Köszönjük, hogy ez megtörtént, elküldted valóban úgy, ahogy megígérted, azért, mert minden szavad igaz, mert minden cselekedeted hűséges.

Köszönjük, Urunk, hogy mi is tanulhatunk, hogy a kísértővel ne álljunk szóba, hogy az ige meggyökerezzen a szívünkben. Minden olvasott, hallott ige.

Köszönjük, hogy figyelmeztettél bennünket arra, hogy szívvel hiszünk az igazságra, de szájjal teszünk vallást. Mert Isten igéjét valahogyan értjük. Mindenki érti, értelmezi, mondja valahogy. Ó bocsásd meg, amikor a balga ember félreérti és értelmezi az ígét, amikor nem látja annak tisztaságát, kijelentését, ahogy a te szádból származott.

A BŰNBŐL HOZZÁD SIETEK...

Bocsásd meg, Urunk, hogy elfordítják és elferdítik a te drága evangéliumodat, igédet, így lesz belőle hamis, más evangélium. Bocsásd meg, hogy így jutnak emberek tévutakra, és olyan kapukhoz, amelyek zárva vannak és zárva is maradnak előttünk.

Köszönjük, hogy a Paradicsom kapuját kinyitottad a számunkra, és áldunk, hogy még mindig nyitva van, és hangzik a szó: jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terheket hordoztok, és én nyugalmat adok nektek.

Kérünk, Urunk, adj nyugalmat, békességet szívünkbe, életünkbe, szeretetünkkel való kapcsolatunkba, családi, gyülekezeti életünkbe. Add ezt a nyugalmat, Urunk, betegeinknek, megfáradtaknak, a gyászolóknak.

Kérünk ezért a bűnben nyögő világért, ahol olyan sok gonoszság van, te fordítsd el eshető romlását országnak, hazának. Kérünk, óvj meg bennünket minden támadástól, akár fizikai, akár szellemi az, és engedd, hogy ki-ki közülünk tisztaságban tudja tartani a maga edényét, életét, testét. Őrizz bennünket, aki testes-től, lelkestől megváltottál, és az örök életnek részesévé tettél, drága Urunk.

Ámen.

A 467. dicséretet énekeljük.

s *Reinagle A. R., 1799–1877.*

Mily jó, ha bűn-től már szabad, Az
Úr szolgája vagy: A bűn szolgája
gyáva rab, A Krisztusé szabad.

2. A bűn sötétben tévelyeg És bajba dönt vakon;
De Krisztus kézen fog s vezet Világos útakon.

3. A bűnben kín van s gyűlölet, Mi mást, más
minket öl; Öröm köt egybe s szeretet Az Úr szívén
belől.

4. Már szolgád lettem, Jézusom, Ki értem áldozál;
Más uram nincsen, jól tudom, Mert bűnből kihozál.

5. Légy áldott, Krisztusom, te nagy! Hadd adjam
át szívem: Vedd szívesen, hogy hol te vagy, E szív is
ott legyen.

Hiller Fülöp Frigyes, 1699–1769.